

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19153/2022
18.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., са пребивалиштем у ..., чији је пуномоћник Радисав Новковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5190/21 од 10.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 18.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5190/21 од 10.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 21975/16 од 07.12.2020. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му накнади штету на име изгубљене зараде због неспособности за рад у износу од 15.600.000,00 динара на име ренте од доношења пресуде па убудуће, сваког 01. до 05. у месецу за претходни месец у износу од 48.800,00 динара месечно, да заостале рате исплати одједном у износу од 1.440.000,00 динара због немогућности даљег развијања и напредовања, да му плати доприносе по основу обавезног пензијског и инвалидског осигурања за време губљења зараде, као и трошкове парничног поступка, као неоснован (став први изреке). Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 45.000,00 динара (став други изреке).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5190/21 од 10.05.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 21975/16 од 07.12.2020. године (став први изреке). Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23), па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у МУП-у Републике Србије од 01.07.1992. године, распоређен на радно место милиционар „...“ у I Одељењу вода за подршку у специјалној јединици МУП-а Републике Србије. Дана 02.07.1993. године тужиоцу је престао радни однос са 25.06.1993. године због одбијања рада на радном месту на које је распоређен. Тужилац је 1992. године добио прекоманду да иде у Призрен, то није могао да прихвати јер је био страховито узнемирен, успаничен, код њега је преовладао страх. Иако је 21.10.1993. године командант Специјалне јединице у којој је радио дао препоруку МУП-у Републике Црне Горе – Центру безбедности ... да тужиоца приме у радни однос, тужилац се није обраћао МУП-у Црне Горе ради запослења јер је био болестан и није могао да настави да ради и од тада се непрекидно лечи. Дана 03.06.2011. године прегледан је у Дому здравља ... где му је постављена дијагноза депресија (Ф 32). У извештају је наведено да је тужилац лечен 20 година уназад услед анксиозно депресивне симптоматологије. Тужилац је хоспитално психијатријски лечен у Клиничком центру Црне Горе од 12.02.2014. до 21.02.2014. године, услед погоршања симптома болести у смислу повлачења, страха да изађе из куће и погледа других људи. Дана 24.02.2014. године, лекар специјалиста у Дому здравља ... дијагностификовао је тужиоцу параноидну психозу – Ф 22, која болест је хронична. Тужиоцу је утврђен инвалидитет у проценту од 80%, и стекао је статус лица са инвалидитетом. Анксиозно депресивни синдром код тужиоца дефинитивно је установљен 2011. године и утврђено је да неће бити побољшања, које коначно стање је наступило 2011. године и констатовано у Дому здравља ... Анксиозно депресивни синдром је прерастао у психотично стање што је констатовано у Медицинском центру Подгорица.

Код овако утврђеног чињеничног стања, одбијен је тужбени захтев за накнаду штете уз закључак судова да је потраживање тужиоца застарело.

Одредбом члана 376. став 1. ЗОО прописано је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за 3 године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило. Ставом 2. истог члана прописано је да у сваком случају ово потраживање застарева за 5 година од када је штета настала. Протеком објективног рока застарелости потраживање у сваком случају престаје, независно од тога да ли је и када оштећени сазнао да су последице обољења трајне и да се његово здравствено стање даљим лечењем неће побољшати.

У конкретном случају код тужиоца је 03.11.2011. године дијагностификована депресија (Ф 34) као коначно стање и утврђено је да неће бити побољшања болести. Тужилац је већ 2011. године сазнао да има психичку болест (депресију) која је потом била увод у настанак параноидне психозе код тужиоца, која болест је коначан облик добила 21.04.2014. године. За своје психичко обољење тужилац је сазнао 2011. године, као и да неће доћи до побољшања болести, а тужбу је поднео 2016. године, по протеклу рока од 3 године од дана сазнања за штету, па су нижестепени судови правилно закључили да је дошло до застарелости потраживања тужиоца на име изгубљене зараде због неспособности за рад.

Неосновани су ревизијски наводи којим ревидент побија другостепену пресуду у делу погрешне оцене приговора застарелости и то да иако је тужилац сазнао за штету 03.11.2011. године, за учиниоца односно одговорно лице сазнао је тек 21.02.2014. године у Клиничком центру Црне Горе у Подгорици, када му је узрок штете саопштен у отпусној листи. Међутим, према утврђеном чињеничном стању тужиоцу је радни однос престао 1993. године, јер је одбио распоређивање због болести и није могао да настави да ради ни у МУП-у Црне Горе- Центар безбедности ... и од када се трајно лечи, из чега се изводи као правилан закључак да је тужилац могао знати да је узрок његових здравствених проблема који су добили коначни облик 03.11.2011. године настао услед рада код туженог.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија,
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић